

3. neděle

25. Pomáhal svému arcibiskupovi Janu z Jenštejna v jeho úkolech.

Jan vystudoval dvě univerzity a dokázal vždy poradit lidem, kteří za ním došli s prosbou o radu. Každá jeho rada byla nejen učená, ale i dobrá, protože vycházela z jeho vztahu ke Kristu. Často musel řešit hádky mezi sousedy navzájem. Když za ním někdo přišel, snažil se mu poradit to, co by mu na to asi řekl Pán Ježíš.

Arcibiskup si nerozuměl s novým králem Václavem IV. Králi totiž vůbec nezáleželo na tom, aby lidé měli dobré kněze ve farnostech a aby všichni přišli do nebe. Viděl jen

to, jak získat více majetku a více moci. Chtěl rozhodovat i o tom, kdo se stane knězem a do které farnosti půjde. Měl v úmyslu zrušit kláštery, na fary dosadit své přívržence. Nikdo z poddaných si netroufal říkat takovému mocnému králi, že dělá něco špatně, že by se měl napravit, že nemá právo rozhodovat o věcech, které má na starosti arcibiskup. Všichni se báli říct něco proti, aby nepřišli o život. Ale arcibiskup to tak nechtěl nechat. Potřeboval proto nutně k sobě někoho, kdo bude rozumět zákonům a bude vědět, jak zastavit zlomyslné plány krále. Takovým vzdělaným a odvážným člověkem byl právě Jan Nepomucký. Díky tomu, že v mládí poctivě studoval, dokázal se králi postavit.

Když se lidé mezi sebou hádají, Pán Ježíš je z toho smutný. Křesťané si mají navzájem odpouštět, a ne se spolu nebavit a nekamarádit. Vždy, když se Jan Nepomucký dozvěděl, že se někomu ubližuje, měl odvahu vystoupit a postavit se proti tomu. To by měl dělat také každý správný křesťan. Např. když uvidíme, že se někdo někomu posmívá (slabšímu spolužákovi, starým lidem) nebo ubližuje, máme přispěchat na pomoc. Protože to není vždy jednoduché, musíme prosit Pána Boha o odvahu.